

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyň: **a) Z. M., b) nezl. F. A.**, zastoupeny Mgr. Martinem Kubikem, advokátem se sídlem Havlíčkova 1100/20, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 3. 2016, č. j. 60 Az 15/2015 – 81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně b) Mgr. Martinu Kubikovi, advokátovi se sídlem Havlíčkova 1100/20, Plzeň, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 11. 2015, č. j. OAM-676/ZA-ZA02-ZA02-2015, žalovaný rozhodl, že žádost žalobkyň o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), a řízení o žádosti zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

II.

[2] Žalobkyně podaly proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 21. 3. 2016, č. j. 60 Az 15/2015 – 81. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) podaly proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Přijatelnost kasační stížnosti spatřovaly v tom, že její projednání by v obecné rovině přineslo změnu přístupu ve věci fakultativního užití principu přerušení řízení při posuzování skutkového stavu v obdobných případech, kdy je rozhodováno o udělení mezinárodní ochrany více rodinným příslušníkům a udělení této ochrany jednomu členu rodiny může být rozhodnou skutečností i pro ostatní posuzované osoby.

[4] Stěžovatelky namítají, že krajský soud pochybil při posouzení, zda měl žalovaný ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany využít institutu přerušení řízení, ač mu to zákon o azylu výslovně neukládal. Právě procesní efektivita a hospodárnost měly být důvodem pro přerušení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to až do konečného rozhodnutí ve věci manžela stěžovatelky a) a současně otce stěžovatelky b). Stěžovatelky tak byly nuceny podat správní žalobu a tuto kasační stížnost, aby se vyhnuly důsledkům neudělení mezinárodní ochrany a mohly tak legálně setrvat v České republice. V případě nuceného vycestování do vlasti by došlo k rozdělení rodiny na předem neurčitelnou dobu, což bude mít za následek přerušování rodinných vazeb a dále i finanční problémy, neboť potřeby rodiny jsou primárně hrazeny z výdělků otce.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelek ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jejich hmotněprávního postavení. K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65. Svůj závěr pak formuloval do právní věty: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 – 57“.* V daném případě ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatelky ve své nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedly totožné důvody odchodu z vlasti a neochoty vrátit se do Ázerbájdžánské republiky jako v žádosti stěžovatelky a) ze dne 6. 2. 2013 a stěžovatelky b) ze dne 6. 2. 2014. Neuvedly tak žádné nové skutečnosti, které bez jejich

pokračování

vlastního zavinění nemohly být zkoumány v předchozím řízení, které bylo pravomocně skončeno, a ve kterém bylo řešeno jejich působení v zemi původu a důvody odchodu z vlasti. Žalovaný tedy nepochybil, pokud jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudil jako nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o ní zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

[8] Pokud jde o skutečnost, že žalovaný nepřerušil předmětné řízení o udělení mezinárodní ochrany, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 10 Azs 211/2015 – 43, ve kterém uvedl, že „v případě přerušení řízení za účelem vyčkání rozhodnutí ve věci související žádosti o mezinárodní ochranu půjde pravidelně o otázku nejbodnějšího procesního postupu správního orgánu zvoleného na základě individuálních okolností konkrétního případu. Správní orgán má v této souvislosti určitou míru posuzovací volnosti, neboť život přináší natolik různorodé situace a zvláštnosti rodinných vazeb, že odpověď na tuto otázku nelze generalizovat.“ Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku rovněž uvedl, že „správní orgán obecně nemá povinnost řízení přerušit ani v případě posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nezletilých žadatelů do doby rozhodnutí o žádosti jejich rodičů.“ Azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu či doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b téhož zákona jsou instituty, které lze aplikovat pouze tehdy, existuje-li pravomocné rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany rodinnému příslušníkovi žadatele. Z vyjádření žalovaného ve spojení s informacemi známými Nejvyššímu správnímu soudu z úřední činnosti vyplývá, že žalovaný o žádosti manžela stěžovatelky a) a otce stěžovatelky b) o udělení mezinárodní ochrany rozhodl dne 16. 4. 2014 (č. j. OAM-213/LE-LE18-ZA08-2012) tak, že mezinárodní ochrana mu nebyla udělena. Proti tomuto pravomocnému rozhodnutí podal žadatel žalobu, která byla odmítnuta Krajským soudem v Plzni usnesením ze dne 12. 12. 2014, č. j. 60 Az 4/2014 - 76. Na základě podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 Azs 269/2014 – 72, toto usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud následně žalobu zamítl rozsudkem ze dne 29. 1. 2016, č. j. 60 Az 4/2014 – 122. Z uvedených skutečností je zřejmé, že v době rozhodování správního orgánu (9. 11. 2015) existovalo pravomocné rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany rodinnému příslušníkovi stěžovatelek. Proto žalovaný neměl důvod pro přerušování řízení o udělení mezinárodní ochrany, které bylo zahájeno na základě žádosti stěžovatelek.

[9] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[10] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[11] Ustanovenému zástupci stěžovatelky b) Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] v celkové výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 714 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 4.114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu